

OMANARVONTUNNON ARVO

Presidentti James E. Faust

Toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille • 6. toukokuuta 2007
Suolajärven tabernaakkele

On etuoikeus olla tänä iltana kaikkien teidän nuorten aikuisten ja johtajienne kanssa vastikään peruskorjatussa ja rakkaassa tabernaakkelissa, teidän ohellanne, jotka olette kokoontuneet vaarnakeskuksiin lähellä ja kaukana ja katselette tätä tilaisuutta satelliittilähetyksenä. Luulen, että minulla on mukavampi olla kuin teillä. Muistan, kuinka aikoinaan istuin noilla penkeillä, ja kun tabernaakkele uudistettiin, niistä ei tehty yhtään pehmeämpiä. Olemme iloisia nähdessämme teidät kaikki, te suurenmoiset nuoret miehet ja naiset, ja olemme kiitollisia teistä ja arvostamme sitä, että haluatte kulkea eteenpäin, tehdä oikein ja saavuttaa asiat, jotka Herra haluaisi teidän saavuttavan elämässänne. Te nuoret naiset näytätte tietävän, mitä olette tekemässä ja mitä haluatte tehdä, ja nuoret miehet ovat oppimassa, mitä heidän pitäisi tehdä. Haluaisin sanoa nuorille miehille yhden asian: älkää antako pelkojenne ohjata teitä liiaksi. Ajatelkaapa sitä.

Olen kiitollinen siitä, että sisar Faust on kanssani täällä. Kun päätimme solmia avioliiton, kerroin hänelle, että tarvitsin hänen apuaan ja että minun oli hankittava lisää koulutusta ja että olisin kiitollinen hänen tuestaan, ja voin rehellisesti sanoa, että hän antoi tuota tukea ja paljon, paljon muuta ja antoi minulle mahdollisuuden tehdä joitakin niistä asioista, joita olen tehnyt elämässäni. Luulen, että minun pitäisi sanoa teille, että avioliitto tuo mukanaan toverin, ja sisar Faust on ollut mitä parhain toverini.

Tänä iltana haluaisin puhua omanarvontunnosta – siitä, mitä me ajattelemme itsestämme, siitä, miten me suhtaudumme siihen, mitä muut ajattelevat meistä, ja sen arvosta, mitä me saavutamme.

Aikaa sitten tuntematon englantilaismies rukoili näin: ”Oi Jumala, auta minua säilyttämään korkea käsitys itsestäni.” Presidentti Harold B. Lee sanoi tuon englantilaismiehen rukouksesta: ”Sen pitäisi olla jokaisen sielun rukous; ei epänormaalisti kehittynyt omanarvontunto, joka aikaansaa kopeutta, itserakkautta tai ylimielisyyttä, vaan oikeamielinen itse-tunto, joka voitaisiin määritellä ’uskoksi omaan arvoon, arvoon Jumalalle ja arvoon ihmiselle’.”¹

Omanarvontunto, josta puhun tänä iltana, ei tosiaankaan ole sokeaa, ylimielistä, turhamaista, itserakasta vaan ennemminkin sellaista omanarvontuntoa, joka on itseä kunnioittavaa, totuudenmukaista ja vaille itserakkautta. Se syntyy sisäisestä rauhasta ja voimasta.

Omanarvontunnolla on keskeinen osa henkilökohtaisessa kehityksessämme ja saavutuksissamme. Se on liima, joka pitää yhdessä itseluottamuksemme, itsehillintämme, itsemme hyväksymisen tai paheksumisen, ja se suojelee kaikkia puolustusmekanismeja. Se on suoja liiallilta itsepetosta, itseluottamuksen puutetta, itsehalveksuntaa ja silkkaa vanhanaikaista itsekkyyttä vastaan.

Tunnustusta vaille jääneen arvo

Pitkän elämäni aikana olen havainnut, ettei suurinta kunnioitusta osoiteta välttämättä rikkaille ja kuuluisille, vaan hiljaisille, tunnustusta vaille jääneille tuntemattomille sankareille, joiden todellisen henkilöllisyyden – kuten tuntemattoman sotilaan – tuntee yksin Jumala. Tunnustusta vaille jääneillä ei useasti ole juurikaan *asemaa* mutta heillä on paljon *arvoa*.

Tunnustusta vaille jääneen esimerkki

Kun vartuin Cottonwoodin alueella Salt Laken piirikunnassa, se oli laakson maaseutua. Yksi miehistä, joita arvostettiin ja kunnioitettiin eniten, oli iäkäs skandinaaviveli, joka ensin kolmisen kilometriä käveltyään ajoi raitiovaunulla työhön Salt Lake Cityn hautausmaalle ja takaisin joka päivä. Hänen työnään oli kastella ja leikata ruoho, hoitaa kukkia ja kaivaa hautoja. Hän ei juurikaan puhunut, sillä hän ei osannut englantia hyvin, mutta hän oli aina siellä, missä hänen tulikin olla, tekemässä sitä, mitä hänen tuli tehdä mitä arvokkaimmalla, esimerkillisimmällä tavalla. Hänellä ei ollut ongelmia minuutensa kanssa tai uskon kanssa, sillä kun hän kaivoi hautoja hankkiakseen elannon, hän tunsu, että hänen työnsä oli Jumalan palvelemista. Hän oli mies, jolla ei juurikaan ollut *asemaa* mutta jolla oli suuri arvo.

Kristuksen opetuslasten arvo ja mahdollisuudet

Kun Vapahtaja kutsui opetuslapsensa, Hän ei etsinyt miehiä ja naisia, joilla oli korkea asema, omaisuutta tai mainetta. Hän etsi niitä, joilla oli arvoa ja mahdollisuuksia. Nuo varhaiset opetuslapset olivat kiintoisa ryhmä: kalastajia, veronkerääjiä ja muita. Kun heidät oli kutsuttu apostoleiksi, heistä ei tullut pöyhkeitä eivätkä he ajatelleet olevansa muita parempia. Erään kerran, kun joitakuista heistä oli ruoskittu, he jatkoivat matkaansa "iloisina siitä, että olivat saaneet kunnian kärsiä häväistystä Jeesuksen nimen tähden" (Ap. t. 5:41).

Arvolla ei juuri ole tekemistä iän kanssa. Sillä on tekemistä vain palvelemisen kanssa. Herra on tehnyt selväksi, että arvollisuus perustuu palvelemiselle, ei ainoastaan perheen ja ystävien vaan myös tuntemattomien ja jopa vihamiesten. Tämä totuus on peräisin Miltonin kirjasta *Kadotettu paratiisi*:

*Usein itsekunnioitus,
rehellinen ja hillitty,
on tarpeen.²*

Terveen omanarvontunnon kuusi avainta

Ensiksi: säilytä oma tahdonvapautesi

Haluaisiin ehdottaa kuutta keskeistä avainta terveen omanarvontunnon säilyttämiseen. Ensimmäinen avain on säilyttää oma tahdonvapaus. Se tarkoittaa, että meidän ei tule luopua itsekontrollista eikä antaa myöten kahlehtiville tavoille, orjuuttaville riippuvuuksille eikä tuhoavalle käytökselle. Säilyttääksemme tahdonvapautemme meidän tulee karttaa kuolettavia ansoja ja kareja, joista ei ehkä ole pois pääsyä. Jotkut, jotka on saatu ansaan, käyttävät elämänsä parhaat vuodet yrittäessään päästä pois ja näännyttävät sillä tavoin itsensä prosessissa, niin että lopulta – vaikka he viimein huomaavat olevansa vapaita riippuvuudesta – he ovat uupuneita, loppuun palaneita, heidän hermonsensa ovat riekaleina ja aivonsa iäksi turtuneet.

Kuinka paljon paremmassa asemassa olisimmekaan ja kuinka paljon täydempi olisikaan tahdonvapautemme, jos me voisimme psalmikirjoittajan tavoin lausua: "Pahan poluille en jalallani astu" (Ps. 119:101).

Toiseksi: nöyryys

Toinen sovelias omanarvontunnon avain on nöyryys. En tarkoita "rintaan lyömisen", "säkkiin ja tuhkaan

verhoutumisen" kaltaista nöyryyttä. Tarkoitin sel-laista nöyryyttä, joka kumpuaa sisäisestä voimasta ja rauhasta. Juuri nöyryys sallii meidän hyväksyä puutteemme ja elää sellaisina kuin olemme niitä peittelemättä. Meidän on tärkeää oppia elämään fyysisten ja henkisten heikkouksiemme kanssa, jotka eivät ole korjattavissa, valittamatta ja selittelemättä. Joitakin kuukausia sitten olin selkäläikkauksessa, enkä ole tullut entiselleni enkä ehkä tulekaan. Mutta kun puhuin ensimmäistä kertaa tällaiselta pieneltä puhujakorokkeelta konferenssikeskuksessa, yksi lastenlapsistamme sanoi: "Oi, vaari, sinulla näytti olevan niin hyvä olla siellä edessä. Ihan halusin tulla luoksesi ja kiivetä polvellesi."

Joitakin vuosia sitten tutustuin miellyttävään ja suurenmoiseen uuteen ystävään. Hän on menestynyt liikemies – hurmaava, seurallinen ja huoliteltu. Hänen hengellisyytensä säteilee hänen kasvoiltaan. Muutamaa kuukautta myöhemmin huomasin, että hän ontui hieman kävellessään, mitä en ollut havainnut aiemmin. Se antoi aiheen tarkempaan tarkasteluun. Kun katsoin rakastettavan hymyn taakse, huomasin, että ystäväni oli hieman kyttyräselkäinen ja hänen selkärankansa oli jonkin verran epämuodostunut. Luontainen hyväntahtoisuus, lämpö ja suuri viehätysvoima kätkevät nämä fyysiset puutteet niin hyvin, ettei niillä ollut merkitystä kokonaisuudessa. Ystäväni hyväksyy fyysiset puutteensa nöyrästi ja rohkeasti ja korvaa ne täysin luonnollisella persoonallisuudellaan.

Nöyryyteen liittyy toinenkin ulottuvuus, joka on syytä mainita – se, että ottaa vastaan opetusta. Profeetta Samuel kehottaa: "Odottakaa, niin minä tutkin vielä kansanne" (1. Sam. 12:7). Sananlaskut muistuttavat meitä, että "joka rakastaa tietoa, rakastaa kuria" (Sananl. 12:1).

Kolmanneksi: rehellisyys

Kolmas omanarvontunnon avain on rehellisyys. Rehellisyys alkaa siitä, että on uskollinen omalle itselleen. Joitakin vuosia sitten istuin katsojana sydäntäsärkevässä oikeussalidraamassa, joka koski joidenkin lasten huoltajuutta. Väitettiin, ettei biologinen äiti ollut hyvä taloudenhoitaja, minkä tarkoituksena oli tukea väitettä, että hän oli sopimaton äidiksi. Sosiaalityöntekijä oli todistanut, että kun hän kävi perheen luona, koti oli sekaisin ja keittiö likainen.

Biologinen äiti, joka yritti säilyttää lastensa huoltajuuden, kutsuttiin todistajanaitioon. Keski-ikäinen,

raskastekoinen, ulkoisesti ei järin viehättävä nainen astui esiin, vannoi valan ja istuutui todistajanaitioon. Tämän (uudelleen avioituneen ja lasten huoltajuutta tavoittelevan) isän asianajaja jatkoi armottomasti ja säälimättömästi sosiaalityöntekijän jo antaman todistuksen jälkeen. Hänen kysymyksensä ahdingossa olevalle äidille olivat läpituonkevia.

”Eikö pidäkin paikkansa”, hän kysyi, ”että talonne oli likainen kuin sikolätti sinä päivänä, kun sosiaalityöntekijä tuli?” Millainen draama! Kuinka äiti voisi vastata parhaiten omien etujensa mukaisesti ja turvata lastensa huoltajuuden? Mitä hänen pitäisi sanoa? Ilmassa oli sähköä! Nainen epäröi jännittyneen hetken ja vastasi sitten tyynesti, täysin itsevarmana: ”Kyllä, taloni oli todellakin sekaisin tuona päivänä.”

Hänen rehellisyytensä selvästikin yllätti jopa tuomarin, ja tämä nojautui pöydän yli ja kysyi: ”Mitä tarkoittatte kun sanotte *’tuona päivänä’*?”

”Niin, arvoisa tuomari”, nainen vastasi, ”aiemmin tuona aamuna, jona sosiaalityöntekijä tuli, olin säilönyt persikoita. Olin kuorinut, keittänyt ja purkittanut 70 litraa persikoita. En ollut saanut sotkua kokonaan siivotuksi, kun sosiaalityöntekijä saapui. Tiskipöytäni oli vielä tahmea sokeriliemestä, jota oli roiskunut yli, kun yritin kaataa sitä purkkeihin ennen niiden sulkeamista. Taloni oli todellakin sekaisin tuona päivänä. Yritän olla hyvä taloudenhoitaja, mutta kolmen lapsen kanssa en pysty ehkä pitämään kotiani järjestyksessä kaiken aikaa.”

Naisen suoruus ja avomielisyys oli kerrassaan aseista riisuvaa ja musertavaa syyttäjäpuolelle. Kun hän lopetti puheensa, jokainen oikeussalissa tiesi, että tuomari tekisi päätöksensä hänen hyväkseen. Kun hän nousi ja astui alas todistajanaitiosta, hänen ryhtinsä ja itsevarmuutensa olivat kuin kuningattaren. Uskollisuus omalle itselle on rehellisyyden ydin ja yksi omanarvontunnon kulmakivistä.

Neljänneksi: työn rakastaminen

Neljäs omanarvontunnon avain on työn rakastaminen. Yliopistomme lahjakkain urheilija kunnostautui kaikissa lajeissa. Hän pelasi amerikkalaista jalkapalloa ja oli aitajuoksija – itse asiassa hän piti nimissään pika-aitojen yliopistosarjan ennätystä. Valmentajamme Ike Armstrong vaati pikajuoksijoita juoksemaan viikoittain neljännesmailereiden kanssa 300 jaardia lisätäkseen pikajuoksijoiden kestävyttä ja neljännesmailereiden vauhtia. Ystäväni

– tämä loistava urheilija – johti aina juoksua suunnilleen 275 jaardin verran, mutta heti kun ensimmäinen neljännesmaileri ohitti hänet, hän luovutti eikä edes juossut loppuun. Hänen synnynnäinen lahjakkuutensa ja kykynsä oli sellainen, ettei hänen koskaan tarvinnut venyä viedäkseen voiton. Hän solmi avioliiton, mutta avioliitto epäonnistui. Hän ryhtyi ammattijalkapalloilijaksi ja oli jonkinlainen tähti, kunnes hän ajautui huumeisiin ja kuoli huumeiden ja alkoholin heikentäviin vaikutuksiin. Toiset, joiden kyvyt ovat paljon vähäisemmät, ovat päässeet paljon pitemmälle.

Kokemukseni mukaan on hyvin vähän sellaisia ihmisiä, jotka ovat todellisia neroja. Vaikka on niitä, jotka ovat lahjakkaita, suurin osa maailmassa tehtävästä työstä ja jotkut huomattavimmista panoksista ovat tavallisilta ihmisiltä, jotka ovat kehittäneet lahjojaan. Tavallista arkipäiväistä kykyä voidaan kehittää ja vahvistaa kovalla työllä suurenmoiseksi lahjaksi. Jotkut kiinalaiset käsityöläiset käyttivät vuosikausia valmistukseen vain yhden erittäin hienon, uskomattoman viehättävän ja kauniin taide-esineen. Meillä kaikilla ei ole taiteellisia kykyjä kuten maalaaminen, kuvanveisto tai musiikki. On monia lahjoja, joita ei aseteta näytteille. Joillakuilla saattaa olla synnynnäinen lahja saada toiset tuntemaan olevansa tärkeitä, onnellisia ja erityisiä. Tällaista lahjaa tulisi kehittää ja vahvistaa.

Samalla tavoin hengellisiä lahjoja voidaan jalostaa ja kehittää pyrkimällä valppaasti elämään vanhurskaasti, rukoilemaan, tutkimaan pyhiä kirjoituksia ja olemaan kuuliainen. George Lucasin kerrotaan todenneen: ”Ei sillä ole merkitystä, mitä ihmiset sanovat minusta tai mitä minä sanon. Merkitystä on sillä, mitä saan aikaan.” Se, mitä saamme aikaan, vahvistaa omanarvontuntoamme. Saatamme toisinaan ajatella: ”Teen vähäpätöistä työtä” tai ”Olen vain tämä tai tuo”. Jokainen työ, joka on tehtävä, on tärkeä, eikä sillä ole väliä, kuinka vähäiseltä se vaikuttaa, jonkun on tehtävä se.

Viidenneksi: kyky rakastaa

Viides avain omanarvontunnon rakentamisessa on kyky rakastaa. Vapahtajan antama käsky oli rakastaa lähimmäisiä ja itseämme.³ Rakastanko kylliksi itseäni, niin että voin nauraa itselleni, myöntää virheet, ottaa ystävällisesti vastaan kohteliaisuudenosoituksen? Rakastanko kylliksi lähimmäisiäni, niin että voin hymyillä ja tervehtiä täysin vierasta?

Vuosia sitten seminaariluokallemme opetettiin:

*Minun on eletävä itseni kanssa,
joten haluan tuntea itseni mukiinmeneväksi.*

*Haluan kulkea pää pystyssä,
haluan olla kaikkien kunnioituksen arvoinen.*

*En voi koskaan kätkeytyä itseltäni,
minä näen, mitä muut eivät kenties milloinkaan näe.*

*En voi koskaan pettää itseäni,
joten mitä hyvänsä tapahtuukin, haluan,
että minulla on omanarvontuntoa ja puhdas omatunto.⁴*

Kuudenneksi: rakkaus Jumalaa kohtaan

Kuudes ja keskeisin omanarvontunnon avain on rakkaus Jumalaa kohtaan. Kuningas Benjamin muistuttaa meitä: "Kuinka ihminen tuntee isännän, jota hän ei ole palvellut?" (Moosia 5:13.) Kirjeessään Titukselle Paavali muistuttaa meitä siitä, että on monia, jotka "väittävät tuntevansa Jumalan, mutta teoillaan he kieltävät hänet" (Tit. 1:16).

Apostoli Johannes antaa meille kallisarvoisen avaimen: "Ja sen, että hän pysyy meissä, me tiedämme Hengestä, jonka hän on meille antanut" (1. Joh. 3:24).

Johannes esittää tärkeän näkökohdan kuuliaisuudesta lausueessaan: "Siitä me tiedämme tuntevamme hänet, että pidämme hänen käskynsä.

Joka sanoo tuntevansa hänet mutta ei pidä hänen käskyjään, on valehtelija, eikä totuus ole hänessä." (1. Joh. 2:3–4.)

On monia, joiden omanarvontunto on jokseenkin tuhoutunut rakkaiden menetyksen, avioeron tai muiden henkilökohtaisten vastoinkäymisten takia. Jotkut kantavat ylimääräistä vakavien syntien aiheuttamaa syyllisyyden taakkaa. Rikkomus on kovin tuhoisaa omanarvontunnolle. Rikkomuksen jälkeen seuraa niin monesti selittelyä ja jopa valehtelua. Tämä saa oikeudenmukaisuuden näyttämään syyllisestä niin ankaralta.

Onneksi meillä on parannuksen suurenmoinen periaate, jonka avulla synnit, jotka ovat "verenpuhdistus", voivat tulla "valkeiksi kuin lumi" (Jes. 1:18). Olen kiitollinen tästä periaatteesta ja rukoukseen, ettei kukaan emmi etsiä sitä rauhaa, joka tulee parannuksesta. On tärkeää muistaa ja olla koskaan

unohtamatta, että meidät kaikki, miehet ja naiset, luotiin Jumalan kuvaksi, ja että Jumala loi meidät. Ihmiskunta on jaloin kaikista luomuksista.

"Mikä on ihminen!" psalminkirjoittaja totesi, "kuitenkin sinä häntä muistat. Mikä on ihmislapsi! Kuitenkin pidät hänestä huolen.

Sinä teit hänestä lähes kaltaisesi olennon, seppelöit hänet kunnialla ja kirkkaudella.

Sinä panit hänet hallitsemaan luotujasi, asetit kaiken hänen valtaansa." (Ps. 8:4–6.)

Useasti palvelutehtävänä aikana, kun olen erottanut tehtävään vaarnanjohtajan tai lähetysjohtajan, olen saanut selvän vaikutelman, että henkilö, jonka pään päälle olen laittanut käteni, oli ennalta valittu tuohon kutsumukseen. Herra antoi profeetta Jeremialle tämän vakuutuksen: "Jo ennen kuin sinut äidinkohdussa muovasin, minä valitsin sinut. Jo ennen kuin sinä synnyit maailmaan, minä pyhitin sinut omakseni ja määräsin sinut kansojen profeetaksi." (Jer. 1:5.)

Meitä kaikkia ei kutsuta johtotehtäviin valtakunnassa. Mutta onko olemassa suurempaa työtä kuin olla opettaja, isä tai äiti? Eikä kukaan ole pelkkä nolla. Jumalisuuden siemeniä on meissä kaikissa. Päivä on tuleva, jolloin me jokainen joudumme tekemään Jumalalle tilin siitä, mitä olemme tehneet sillä jumalallisuuden osalla, joka meissä on.

On kaunis ilta, ja teidän nuorten olisi mukava viettää hieman aikaa toistenne seurassa, joten minä rupean lopettelemaan. Haluan opettaa teille jotakin sellaista, minkä opetin johtaville auktoriteeteille konferenssissa: kokousten ei tarvitse olla loputtomia ollakseen iankaikkisia.

Todistan, että Jumala rakastaa meitä kaikkia – puutteinemme kaikkinemme. Todistan, että Hän tuntee meidät nimeltä. Todistan, että meillä kaikilla on tässä elämässä ja haudan tuolla puolen mahdollisuuksia, jotka ylittävät hartaimmat unelmamme. Todistan Pyhän Hengen lahjojen kautta, että me olemme mukana Hänen pyhässä työssään.

Ja haluan rukoilla apostolista siunausta taivaasta teille kaikille, ja rukoukseen, että me voimme tulla tietämään, keitä me todella olemme, Jumalan poikia ja tyttäriä. Siunaus, jota haluan rukoilla teille on se siunaus, jonka Herra antoi Nefille, mutta vaihdan tilalle teidän nimenne Bill ja Henry ja Katherine ja Ellen, teidän kaikkien, kunkin teistä:

"Siunattu olet sinä, [Bill ja Henry ja te kaikki], sen tähden, mitä olet tehnyt, sillä minä olen nähnyt, kuinka sinä olet väsymättä julistanut tälle kansalle sanaa, jonka minä olen sinulle antanut. Etkä sinä ole pelännyt sitä etkä yrittänyt turvata omaa henkeäsi, vaan olet pyrkinyt tekemään minun tahtoni ja pitämään minun käskyni." Ja tässä tulee siunaus: "Koska sinä olet tehnyt tämän niin väsymättömästi, katso, minä siunaan sinua ikuisesti; ja minä teen sinusta väkevän sanassa ja toimessa, uskossa ja teoissa." (Hel. 10:4–5.) Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Viitteet

1. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places*, 1974, s. 7.
2. John Milton, *Kadotettu paratiisi*, kahdeksas kirja, säe 571.
3. Ks. Matt. 22:39.
4. Ks. "Myself" julkaisussa *Collected Verse of Edgar A. Guest*, 1934, s. 724.